

Bettie Elias

De ongewenste gast

Houtekiet
Antwerpen/Amsterdam

© Bettie Elias / Uitgeverij Houtekiet 2021
Houtekiet, Schaliënstraat 1 bus 11, B-2000 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Buro Blikgoed
Foto auteur Peter Mockers
Opmaak Crius Group
ISBN 978 90 8924 939 5
e-ISBN 978 90 8924 940 1
D 2021 4765 17
NUR 330

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op
welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print,
photoprint, microfilm or any other means, without
written permission of the publisher.

I.

Ik hou niet van verrassingen, schiet het door Alexanders hoofd. Verstoord kijkt hij naar Marte.

‘Ik ga wel,’ roept ze vanuit de deuropening van de keuken met een schaal vers gesneden groenten in de hand, klaar om die naar buiten te brengen.

Voor hem op de barbecue liggen worsten en lamskoteletjes te braden op de gloeiende houtskool. Wie belt er nu aan op een zondagavond om zeven uur? De vrienden die ze uitgenodigd hebben voor een etentje zijn er al. Keuvelend zitten ze aan de houten tuintafel in de boomgaard, vlak bij de appelboom.

‘Kan ik helpen, Alex?’ roept Bob.

Zonder het antwoord af te wachten staat hij op.

‘Hoeft niet, hoor!’

Alexander draait de worsten een voor een om. Uit de gaatjes die de vork in het strakke vel prikt, stroomt een straaltje vet om sissend op de gloeiende houtskool terecht te komen.

‘Ruikt lekker,’ zegt Bob, de geur van gebakken vlees opsnuivend.

Alexander veegt zijn voorhoofd af met zijn hand en kijkt over zijn schouder naar de keukendeur.

‘Wil je even in de keuken een schaal halen om het vlees op te leggen? Ik begrijp niet waarom Marte zo lang wegblijft.’

Met zijn vork schuift hij de met tijm gekruide lamskoteletjes

opzij, weg van de withete kolen. Een druppel zweet loopt over zijn rug.

‘Het is bijna klaar, hoor!’ roept hij naar het gezelschap.

En naar Raven en Mees die voetbal spelen tussen de fruitbo-
men: ‘Handen wassen, kinderen! Het eten is klaar.’

Op dat moment komt Marte naar buiten met een man die haar nonchalant rondkijkend volgt. Alexander kan aan haar blozende wangen zien dat ze opgewonden is.

‘Surprise!’ roept ze naar hem. ‘Hier is...’

Alexander voelt zijn nekspieren verkrampen, ook al weet hij niet meteen waarom. De glimlach van de man – of is het eerder een grijns? – komt hem bekend voor, maar hij kan hem niet thuisbrengen. Bij het zien van zijn donkere geheimzinnige ogen begint hem iets te dagen. De grote vork van de barbecue valt geluidloos in het gras. Met fronsende wenkbrauwen kijkt hij naar Marte.

‘Herken je hem niet?’ vraagt ze. ‘Dat is toch...’

Met de handpalm naar boven strekt ze haar arm uit om Alexander de kans te geven de man te herkennen en zijn naam te zeggen.

‘Nee? Het is Brent.’

Opeens is ze er zelf niet meer zeker van en kijkt ze de man vragend aan.

‘Toch?’

‘Ja hoor,’ zegt hij, en hij komt dichterbij. ‘Alexander, kerel, dat is een eeuwigheid geleden.’

Vriendschappelijk slaat hij Alexander op de schouder.

‘Weet je nog? Misschien is het wel vijftwintig jaar geleden dat we elkaar voor het laatst gezien hebben.’

Alexanders oren beginnen te suizen. Het is niet waar, denkt hij. Dit mag niet gebeuren.

‘Ja, zoiets,’ mompelt hij.

Hoe is hij in hemelsnaam hier terechtgekomen? Ongemakkelijk blijft Alexander naast de barbecue staan.

‘Ik heb Brent uitgenodigd om te komen eten,’ hoort hij Martes stem als een verschroeiende vuurpijl op hem afkomen. ‘Kom, ik stel je even voor aan onze vrienden.’

Alexander bukt zich om de vork op te rapen. Wat gebeurt hier? Dit moet een droom zijn. Een nachtmerrie. Het kan niet anders. Een beeld dringt zich aan hem op. Zijn geboortedorp, dat hij verafschuwt, en hij samen met Brent in een bos. Vijftien was hij toen het gebeurde. De geur van aangebrande worsten brengt hem terug in het hier-en-nu.

‘O, nee!’

In zichzelf vloekend haalt hij ze van de barbecue.

‘Sorry, net te laat,’ zucht Bob die hem een bord aanreikt. ‘Ik vond niets anders.’

Onhandig legt Alexander de te hard gebakken worsten op het bord.

‘Ze zijn nog te eten, hoor,’ zegt Bob. ‘Euh... wie is die man?’

Alexander knarst zijn tanden op elkaar als hij ziet hoe Brent zijn vrienden vrolijk de hand schudt. Daarna kijkt Brent over zijn schouder en zegt, aan de blikken van iedereen te zien, iets over hem. Isabel kijkt gretig op naar de nieuwkomer. Marte lacht.

‘Iemand uit mijn geboortedorp,’ mompelt Alexander. ‘Eeuwen niet meer gezien.’

‘Leuk, toch?’

‘Nou, ja, natuurlijk.’

Hij probeert zich te herpakken, veegt zijn handen af aan de blauwe schort die hij steevast draagt bij elke barbecue en loopt met het vlees naar het gezelschap. De lamskoteletjes heeft hij net op tijd van het vuur gehaald. Als hij met een vork erin prikt, komt de jus van het vlees eruit, vermengd met een beetje bloed.

Saignant, half doorbakken, zo lust hij ze het liefste. Behalve dat vandaag zijn maag omkeert bij het zien van het waterige bloed.

‘Sorry van de worsten,’ roept hij luchtig.

‘Mijn schuld?’ vraagt Brent met een knipoog.

Alexander negeert hem met een geforceerd lachje en vraagt of alles op de tafel staat. Marte haast zich naar binnen om de groenten en de dipsausjes te halen. Alexander beent haar achterna. Door de komst van Brent is de anders supergeorganiseerde Marte de kluts kwijt.

‘Waarom heb je hem uitgenodigd om te komen eten?’ sist hij als ze buiten gehoorsafstand zijn.

Marte kijkt hem verbaasd aan.

‘Euh... omdat ik dacht dat je dat leuk zou vinden.’

En het is niet bij je opgekomen dat ik niets met deze man te maken wil hebben, wil hij vragen, maar hij slikt zijn woorden in. Hij moet verstandig zijn. Eerst nadenken voor hij iets zegt, zoals hij trouwens gewoon is om te doen. In de keuken legt Marte een hand op zijn arm en vraagt of er iets is. Dat hij zo somber kijkt, dat hij een uur geleden nog fluitend het vuur stond aan te wakkeren met een stuk karton, dat... Hij trekt haar tegen zich aan om zich aan haar onderzoekende blik te onttrekken en kust haar vluchtig op haar kruin.

‘Alles is prima,’ mompelt hij, terwijl hij de grasgeur van haar steile, rossige haren opsnuift.

Marte maakt zich van hem los en loopt naar buiten met de schaal groenten. Alexander volgt schoorvoetend met de sausjes en laat zijn blik over het kleine groepje vrienden glijden. Bob, Isabel en Leo. Met hem, Marte en de kinderen erbij zijn ze met zeven. Soms brengt Bob een vriendin mee, van wie ze nooit weten of het een date is. Acht is genoeg voor hem. Ze kennen elkaar al jaren. Het is zijn uitgebreide familie bij wie hij zich veilig voelt. Een grote groep is niet aan hem besteed.

‘Alex en ik...’

Bij het horen van Brents woorden gaan zijn haren rechtop staan. Alex! Alleen Marte en Bob noemen hem zo.

‘... hebben samen op school gezeten.’

Hoe kan ik hem de mond snoeren? Hij is nog maar vijf minuten hier en begint al over vroeger.

‘En kattenkwaad dat we uitgehaald hebben. Hè, Alex?’

‘Biecht op,’ zegt Isabel. ‘Ik kan het me niet voorstellen van Alexander. Hij kleurt altijd binnen de lijntjes.’

Alexander versnelt zijn pas. Hij moet iets doen.

‘Wil je wijn of bier?’ vraagt hij snel.

‘Een rood wijntje is prima,’ antwoordt Brent.

‘Zo mensen, laat die mooie borsten niet koud worden,’ gaat hij verder. ‘Isabel, wil jij het bord even doorgeven? En zoals jullie kunnen zien heeft Marte weer met eindeloos geduld een lekkere schotel klaargemaakt met allerlei groentjes uit onze moestuin. Laat het smaken.’

Hopelijk begint hij nu niet opnieuw, denkt Alexander, en hij schenkt een glas rode wijn voor Brent en zichzelf in.

‘Gezondheid,’ zegt hij met tegenzin.

‘Waar haal je toch de tijd, Marte?’ vraagt Isabel, die een aardappel schillen al een hele klus vindt.

Prima afleiding, denkt Alexander, Marte die vertelt dat ze vanochtend al om zeven uur is opgestaan om haar dossiers door te nemen. Sinds de vorige verkiezingen is ze schepen van sociale zaken, een baan die ze met hart en ziel doet. Vanuit een ooghoek ziet hij dat Brent geboeid luistert naar Marte die allerlei vernieuwende projecten uit de grond probeert te stampen.

‘Top!’ zegt Brent. ‘Als alle politici deden wat jij doet, zou de wereld er helemaal anders uitzien.’

Marte begint te blozen.

‘Ach... Wie wil nog een stukje vlees?’ probeert ze onder de aandacht uit te komen.

‘En wat doe jij?’ vraagt Isabel op de man af. ‘Voor de kost, bedoel ik.’

Brent schraapt zijn keel en neemt zijn glas wijn in de hand. Alle ogen zijn op hem gericht. Hij wrijft met een hand door zijn donkerbruine haren die losjes opzij vallen. Probeert hij zich hiermee een houding te geven, vraagt Alexander zich af. Was hij niet voorbereid op de directe vraag van Isabel? Hij ziet eruit als een zakenman in vrijetijdskleding waaraan geen kreukje te bespeuren is. Een ivoorkleurig linnen hemd, een broek in dezelfde kleur maar een teint donkerder, Italiaanse camelkleurige schoenen die hij draagt zonder sokken, een lederen riem van dezelfde kleur. Onwillekeurig kijkt Alexander naar zijn eigen blote voeten in versleten Teva's.

‘Dat is een lang verhaal. Misschien voor een andere keer... tenminste, als ik hier nog welkom ben na dit onverwachte bezoek.’

Iedereen kijkt naar Alexander. Zijn blik dwaalt even over zijn bord waar op een half lamskoteletje koud ligt te worden. Hij wil zeggen dat hij hier niet meer welkom is, maar hij weet dat hij zoiets nooit zou doen.

‘Maar natuurlijk,’ zegt Marte aan de andere kant van de tafel. ‘Alexanders vrienden zijn ook onze vrienden.’

Gescoord, denkt hij zuur, Marte weet als geofende politica altijd de sfeer te redden. Brent glimlacht en steekt zijn glas in de hoogte.

‘Dank je, op de toekomst.’

2.

De avond valt, het hout knettert in de vuurkorf, wijn en bier worden gul geschonken, meer dan anders. Brent ontpopt zich tot een aangename tafelman, spitsvondig en humoristisch. Iedereen hangt aan zijn lippen. Zelfs Raven en Mees. Hij betreft ze bij het gesprek, vraagt hoe oud ze zijn, welke hobby's ze hebben, waar ze naar school gaan en van welke vakken ze niet houden, een vraag waar ze gretig op antwoorden. Alexander heeft zich teruggetrokken in zijn cocon waar hij zijn benauwende gedachten te lijf probeert te gaan. Als er gelachen wordt, lacht hij mee zonder te weten waarover het gaat. Hij moet toegeven dat Brent onderhoudend is. Gezellig zelfs. Zijn herinneringen aan hem zijn echter helemaal anders. Natuurlijk. Een jongen van vijftien is niet onderhoudend, gezellig en spitsvondig. Of toch? Hij was wel spitsvondig. Onderhoudend ook. Maar kun je herinneringen honderd procent vertrouwen? Ze worden vervormd door de jaren, door andere gebeurtenissen, door andere emoties. Ons brein vervormt ze, handig om te kunnen overleven. Toch is hij er vrijwel — om niet te zeggen honderd procent — zeker van dat Brent als vijftienjarige geen sympathieke jongen was. Geen gezellige jongen. De enige gelijkens die hij ziet, is het feit dat toen ook iedereen aan zijn lippen hing. Meisjes, maar ook jongens. Hij dus ook, moet hij met spijt bekennen. Hij kon iedereen op sleeptouw nemen.

Waarom Brent hem die dag had uitgekozen, is hem nog altijd een raadsel. Want echte vrienden waren ze niet, hij en Brent. Nooit geweest.

‘Euh... wat zei je?’

Iedereen kijkt hem aan. Hij schuifelt op zijn stoel. Hij weet zelfs niet wie hem iets gevraagd heeft.

‘Kom je er nog weleens? In ons dorp?’

Ons dorp. Hij slikt. Het voelt alsof zijn adamsappel ergens halverwege blijft hangen.

‘Nee. Niet meer.’

‘Wanneer ben je er voor het laatst geweest?’

Hoewel Alexander het antwoord heel goed weet, doet hij alsof hij erover moet nadenken.

‘Ik denk... euh... sinds mijn ouders verongelukt zijn... Ja, het moet zoiets geweest zijn.’

Er speelt een lachje op Brents gezicht.

‘Wie had, toen je vijftien was, ooit kunnen denken dat je het zo ver zou schoppen? Anesthesist, gehuwd met een intelligente politica, twee mooie kinderen en aardige vrienden. Een prachtige gerestaureerde hoeve er bovenop. Zo veel geluk.’

Alexander neemt een grote slok wijn. Niemand merkt iets van de spottende ondertoon. Hoopt hij toch.

‘Waarom niet?’ vraagt Isabel. ‘Wij zijn negen jaar collega’s, Alexander en ik, en eerlijk waar, ik ken niemand die zo plichtsgetroouw is en zo hard werkt als hij. Niet voor niets dat hij eind van het jaar wellicht hoofdanesthesist van ons universitair ziekenhuis wordt.’

‘Wel, wel,’ zegt Brent. ‘Kijk eens aan!’

Alexander, die niet de gewoonte heeft om de aandacht op te zoeken, laat staan om in het middelpunt van de belangstelling te staan, maakt met zijn lege wijnglas kleine cirkels op de tafel voor hem.